

om at fratage Noget af, hvad der henhører under et Lehn og Fideicommisserne, men der er Spørgsmaal om at convertere det, at forandre det til en anden Substant. Dersom der var Spørgsmaal om at formindste Fideicommisset, at unddrage det fideicommissariske Baand Noget af det, som Erector havde henlagt under det, da vilde jeg erkjende, at der kunde reise sig Tvivl om, hvorvidt en nuværende Bestodder ikke af moralske Grunde med Føie kunde finde det betænkeligt for sig at gjøre Skridt, som han kunde forudsæe vilde stride imod Erectors Hensigt, at samle en Familiefornue. Men det stiller sig ganske anderledes, naar Sagen kun angaaer, at der istedetfor noget Bøndergods, som efter de nu indtraadte Forhold ønskes og maa ønskes bortsolgt, sættes en Capital, hvorved tilsigtes i Fremtiden at skaffe Familien, om ikke den samme, saa dog en lignende Stilling og Underholdning, som den, der af Erector var tilsigtet. Naar altsaa ikke Besidderne af Stamhuus og Fideicommissgodsfer skulde overhovedet finde det uærdigt at søge at gjøre nogen Forandring i de Bestemmelser, som findes i Erectionsbrevene, kan jeg efter min bedste Overbeviisning ikke finde det uærdigt for dem at søge om Forandring i den her omhandlede Bestemmelse. Men jeg skal endnu kun tilføie den ene Ting — og deri troer jeg, at mange af de dygtigste Lovkyndige vilde give mig Medhold — at jeg troer, at ved en saadan Bestemmelse som den, hvorom her er Tale, vilde, naar en Lehnsbesidder først havde indgivet Ansøgning om Tilladelse til at afhænde noget Bøndergods, og denne Tilladelse ved en kongelig Bevilling var bleven ham meddeelt, Bestemmelserne i Erectionsbrevet allerede være tilintetgjorte, saaledes at de Virkninger, Erectionsbrevet maatte have knyttet til dets Bestemmelser, ikke derefter vilde kunne indtræde. Det er en Følge af den Bevillingsmyndighed, som allerede ifølge Kongeloven tilkom Kongen, saaledes, at han kunde rokke alle Love og andre Bestemmelser, som han selv fandt for godt, og denne Myndighed er nu forsaavidt overgaaet til den lovgivende Magt, og ifølge Grundlo-

ven kan der nu meddeles Bevillinger af samme Art som de, der tidligere ere blevne givne. Altsaa vil Bevillings Meddelelse allerede have den Virkning, som er knyttet til det her omhandlede Forbud. Jeg troer derfor, at jeg, ved at forelægge et saadant Lovudkast, som det nuværende, langtfra at have til Hensigt, at Fideicommisserne og Lehnene skulle enten rokkes eller tilintetgjøres, tværtimod har bidraget, hvad jeg formaaer, til at Lehn- og Fideicommissbesidderne kunne vedblive at indtage en saadan Stilling, som ved Erektionen er tilsigtet, men med tilbørligt Hensyn til de nu indtraadte forandrede Forhold, og jeg troer derved tillige at have virket til et andet Formaal, som jeg ikke nægter ligger mig paa Hjerte, nemlig, saavidt muligt at bidrage til, at Fæstegods ved frivillige Overenskomster gaaer over til Selveiendom.

Efter saaledes at have udtalt mig om Lovudkastets første Paragraph, skal jeg tillade mig at tilføie nogle Bemærkninger om det Udcast til en anden Paragraph, som er blevet tilsvøiet ifølge en Beslutning i det andet Thing. Jeg har der udtalt mig om den store Betænkelse, som en saadan Bestemmelse vilde medføre for mig til at kunne udvirke Bevillinger til staaende i visse Tilfælde. Det er ikke, fordi jeg vilde finde selve Bestemmelsen saa overmaade betænkelig; men det er egentlig Redactionen, som jeg finder i høi Grad betænkelig. Det hedder i Paragraphen, at de Bevillinger, der give Tilladelse til at afhænde det til et saadant Lehn, Stamhuus eller Fideicommissgods henhørende Bøndergods, skulle fastsætte saadanne Bestemmelser for Afhændelsen, at de tilsigtede Fordele — nemlig forsaavidt der i Erectionsbrevene indeholdes Bestemmelser, som tilsigtede særlige Fordele for Bønderne, — at disse tilsigtede Fordele ogsaa vilde komme Bønderne tilgode. Jeg troer, at jeg allerede ved Udfærdigelsen af de Bevillinger, som jeg i den Tid, jeg har forestaaet Justitsministeriet, har andraget paa hos Kongen, om at maatte udgaae, har viist, at Fæstebøndernes Lærv er mig i høi Grad paaliggende.